

gister, der ere blevne afholdte, ere afholdte paa en mindre hensigtsmæssig Maade. Man har troet, at der var Grund til foreløbigt at antage, at der i denne Henseende havde fundet Uheld Sted; men man troede ikke, at Sagen paa det nuværende Standpunkt kunde afgjøres fyldestgjørende, og man har derfor troet, at det var rigtigst, at dette Spørgsmaal foreløbigt stod hen. Udvalgets Indstilling gaaer derfor, som sagt, ud paa, at den nævnte Sum ikke bevilges.

Finantsministeren: Som af den ærede Ordfører bemærket, vedrører den Gjenstand, som Udvalget, ved at omtale Forslagets § 2, har berørt, ikke nuværende Sag, og jeg skal derfor ikke opholde Forsamlingen med videre derom at udtale mig, og jeg kan, som jeg allerede tidligere har bemærket, overhovedet ikke lægge Vægt paa, at det under § 2 begjerte Tillæg netop nu bevilges. Hvad § 3 angaaer, da forekommer det ogsaa mig at kunne forsvares efter de Grundsætninger, Udvalget har opstillet, at man udelader denne Paragraphs første Post. Hvad derimod angaaer Udvalgets Forslag om, at den tredje Post i samme Paragraph skal udgaae, da maa jeg bemærke, at det forekommer mig, at Udvalget ikke i dette Punkt er ganske consequent; thi ifølge de Grundsætninger, Udvalget selv har opstillet, kan jeg ikke finde, at der er tilstrækkelig Grund til at undlade at gaae ind paa Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om en Tillægsbevilling eller, om man vil, et Tillægsoverslag skal antages eller forkastes, eller at det kan have Banffelighed for Udvalget at komme til en fuldkommen klar Anskuelse i saa Henseende. De samme Banffeligheder vil man idelig støde paa ved Finantslovens Behandling, og jeg troer heller ikke, at de Banffeligheder, Udvalget vil finde, ere større end de, som Statsrevisionen senere vil finde. At afgive et saadant Eksempel om Tilstanden i Colonierne, hvorpaa Udvalget vil have, at det ved Afgjørelsen skal komme an, forekommer mig netop at være et saadant Udvalgs Sag som det, der er nævnt i denne Sag, og ikke Statsrevisionens. Jeg har rigtig nok idag hørt det udtale af den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 4de Valg-

freds (Krieger), at man i de Tilfælde, hvor Udvalget ikke ansaae sig tilstrækkelig oplyst om Sagens rette Sammenhæng; vilde udsætte at tage Bestemmelse derom. Det kan være en Mening, saa vel som en anden; men jeg anseer ikke denne Grund for fyldestgjørende, thi den passer ikke paa nogen Deel af selve Finantsloven, og derfor heller ikke paa Tillægsbevillingen, da Udvalget, paa Requisition, af Regjeringen vil modtage alle de Oplysninger, det vil. I praktisk Henseende er Sagen af mindre Bigtighed, eftersom dette Forslag ikke nu — som Udvalget selv har yttret — vil indeholde nogen Paastand om Ansvar. Forsaavidt Udvalget i sin Betænkningss første Side, 2den Spalte, har henpeget paa, at „de seneste Erfaringer synes at bestyrke den tidligere i Rigsdagen udtalte Anskuelse, at Regjeringen ikke gjør vel i at overtage vestindiske Eiendommers Administration, enten for egen eller for vedkommende Giers Regning“, saa troer jeg, at Erfaringen ikke i denne Henseende har behøvet at bestyrke Noget; thi den Anskuelse har Regjeringen ogsaa, og man har kun grebet dertil i saadanne Tilfælde, hvor man, saaledes som under de særegne vestindiske Forhold, har været aldeles nødsaget dertil. Jeg har ved en tidligere Leilighed, saavidt jeg erindrer ved Finantslovens Forelæggelse ved Rigsdagens Sammenkomst i afslgte Aar, tilladt mig at udtale, hvorledes Regjeringen fandt det stemmende med sin Pligt at iagttage megen Forsigtighed med Hensyn til de vestindiske Creditforhold og navnlig en lignende Forsigtighed som den, man under Krigen i 1848 og 49 havde at iagttage med Hensyn til Moderlandets egne Creditforhold, og med denne Forsigtighed har Regjeringen ikke fundet det stemmende ubetinget at sætte de vestindiske Eiendomme, som den var nødsaget til at lade sig udlægge for Tilgodehavende, til Auction, eller at sælge de Plantager, som Regjeringen iforveien besad, for aldeles uantagelige Priser. Hvis Regjeringen, der, som bekendt, saavel paa Statskassens Begne var i Besiddelse af Plantager som ogsaa af Pantefordringer i Plantager, ikke havde iagttaget denne Forsigtighed, vilde det see endnu uheldigere ud for de dansk-vestindiske Besiddelser, end det gjør.